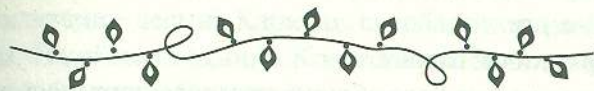

Розділ перший

В ідеальному світі Марк Комптон мав би повестися, як повний мудак.

Я багато не прошу. Можливо, трохи зловтіхи. Зневажливо піднятих брів. Глузливого: «О-та-ко-ї. Подивіться, хто приперся без запрошення на Святвечір». Я не примхлива: будь-що з цього експоненційно поліпшило б мені настрій у такій ситуації.

Але ні. Марк, мов спалах височезної середньозахідної вроди, відчиняє вхідні двері, і коли я підіймаю очі на його вродливе обличчя, то помічаю лише щирий подив від того, що я стою на засніженому ганку його батьків.

Подив швидко перетворюється на стривоженість.

Немовби він не бажає мені зла. Ніби навіть не має на мене зуба через усі ті жакливі слова, які я сказала йому кілька місяців тому, чи через мої абияк промирені й недостатні вибачення.

Утім, для того щоб мати на мене зуба, йому б довелося якийсь час думати про мене, а цього, найпевніше, він уже не робить.

— Джеймі? — каже він, і його голос недоречно теплий у крижаній темряві. Майже шоста, але сонце сідає так рано, що зараз могло би бути далеко за північ. — Що, в біса, ти робиш на вулиці за такої погоди?

Хороше питання. І я — врівноважена професіоналка, яка не втрачає самовладання під тиском, регулярно рятує людські життя й іноді навіть здатна протриматися все заняття з пілатесу без того, щоб розридатися, — красномовно відказую:

— Е-е, ага.

Марк схиляє голову.

Супитися, і на його обличчі проглядається щось до незручності схоже на жаль.

Скептично повторює:

— «Ага»?

— Е-е, ага. — Я така успішна співрозмовниця. Можливо, мені за це вручать нагороду. — Тобто... Ага. Так. Це *справді* я. Джеймі.

— Радий, що це не злий двійник, який обманом удає із себе тебе. — Він відступає і хрипко наказує: — Заходь.

— Ні! — відмовляюся я — надто несамовито, судячи з лінії, що з'являється на його чолі. виправляюся й додаю: — Дякую, але ні. Я справді не можу зайти. Мені варто повернутися додому, поки заметіль не посилилася.

— Зараз кінець грудня в Північному Іллінойсі. Заметіль *уже* посилилася. — Мені не треба озиратися, щоб дізнатися, що він бачить у мене за спиною: протяжні ділянки без жодної видимості, переривані великими лютими сніжинками, що крутяться під ліхтарями, мов турбіни. А саундтрек — подеколи тріщання гілок, постійний свист вітру — не покращує картину. — Ти мусиш зайти, Джеймі.

— Власне, тато послав мене по мідну жаровню. Щойно ти мені її даси, я одразу піду додому. — Я всміхаюся, сподіваючись викликати співчуття й пришвидшити Марка. Зрештою, я просто дівчина. Єдиний родич викинув мене на поталу жорстокій стихії заради підступного, але важливого квесту: пограбувати домівку найліпшої подруги дитинства, щоб роздобути чарівну жаровню.

Я таки *заслуговую* на співчуття.

Особливо тому, що найліпша подруга дитинства, про яку йдеться, навіть не спромоглася приїхати сюди. Табіта разом із батьками й чоловіком зараз у тепленькому круїзі «все включено» десь на Карибах, сьорбає чисту радість із кокоса. На ці свята єдиний Комптон у місті — це Марк. Менший братик Табіти, який...

Ну, насамперед він аж ніяк не маленький. Насправді вже давно. А ще він прилетів із Каліфорнії кілька днів тому, щоб наглядати за Сондхаймом, старезним котом Комптонів, — збіса вимогливим, а ще більше мізантропним.

Я запитала в Табіти, чому б їм просто не найняти котоняню, але вона лише відповіла: «Нащо це нам, коли є Марк?». Вочевидь, це цілком звичне заняття для технічного магната — проводити Різдво наодинці з родинним котом, який щодня мріє виколупати твої очі прямісінько з очниць.

Тепер ми тут. З восьми мільярдів людей на нашій планеті, цьому летючому камені, лише Марк здатен викликати коротке замикання в моєму мозку. І так сталося, що лише він стоїть між мною і моєю здобиччю.

— Прошу, скажи мені, що ти не пройшла три кілометри заради мідної каструлі.

— Та ні. Батьків дім розташований ближче, — припускаю, на 500 метрів, — і мені потрібна мідна *жаровня*.

— Господи. — Він хапається за перенісся й спирається на одвірок.

— Найпевніше, вона на кухні. Тато каже, що шинку треба запекти. Тож, якщо можеш, сходи за нею...

— Хто, в біса, тримає вдома мідну жаровню?

— Твоя мама. — Я відчуваю спалах роздратування. — Бо вони класні. Вона її хотіла, тож ми з Табітою скинулися й купили їй таку штуку минулого Різдва. — Якщо подумати, мабуть, не слід було йому про це казати. Нам із Табітою

ледь вистачило грошей на ту жаровню, а Марк, мабуть, зараз подумки нагадує собі доручити своєму дворецькому замовити чортову дюжину таких. Сім для його батьків і шість для мого тата, усі позолочені й інкрустовані сма-рагдами. З вигравіюваними ініціалами.

Це так *дивно*. Марк, той самий качок, який причаровував усіх, щоб уникнути проблем, пролітав шкільною програмою і закинув універ — саме він непристойно розбагатів у двадцять три й розрахувався за батьківську іпотечку після першої події ліквідності в його компанії. Тепер його статки становлять мільйони. Мільярди. Добісальярди. Навіть не знаю; хоч математика дається мені добре, такі великі цифри завжди вислизують з голови.

Тим часом ми з Табітою — слухняні, виховані, занадто амбіційні доньки — ледь можемо оплатити нероззяцьковане кухонне начиння.

Я прокашлююся.

— Так чи інакше, що швидше ти принесеш мені жаровню, то...

— Ку-ку! Ти хіба не донька Малеків?

Я повертаюся до сусіднього будинку й бачу, що з горішнього вікна стирчить звідкись мені знайома стареча голова. Знадобилася хвилька, щоб її пригадати, і я придушую зітханню.

— Е-е, вітаю, місис Нос...

«Зачекайте-но. Місис Носяра — це її справжнє ім'я, чи ми просто називали її так, бо вона постійно давала нам цукерки *Werther's Original* як хабар, щоб пхати носа в плитки про наших батьків?»

— Нортон, — бурмоче Марк, прочитавши мої думки.

— Вітаю, місис Нортон. Так, я Джеймі Малек.

— Ти ніби й на день не постаріла відтоді, як поїхала вчитися. Минуло скільки, десять років?

Я намагаюся всміхнутися, але схоже, що мій великий виличний м'яз відмерз.

— Саме так. Ви теж маєте прекрасний вигляд, мем. — Насправді я майже не бачу її. Заметіль швидко наростає, вибілюючи все на триметровій відстані.

— Ти юристка, правда ж? Як твій татусь?

— Джеймі — лікарка, — трохи нетерпляче виправляє її Марк. — Закінчує ординатуру в педіатрії.

— А, так. Хто ще знатиме, як не ти? — Вона зиркає на нас по черзі, і її погляд зненацька стає соколиний і надмірно зацікавлений. — Я забула, що ви обоє переїхали до Сан-Франциско. Закладаюся, ви постійно *бачитеся*, еге ж?

У мене стискається живіт. Бо зараз нам із Марком випадає добра нагода презирнутися, а тоді розреготатися. Можливо, навіть сказати: «Ох, місис Носяро, якби ж то ви знали, що сталося під час нашої минулої зустрічі. Нам слід вам розповісти. Це зробить ваші свята. Ви нам відвалите цілу вантажівку карамельок».

Однак я мовчу. Паралізована. А це означає, що Марк відбивається сам, коли промовляє:

— Ага, звісно. Ми практично живемо разом. Перепрошую, та я бачу, як у Джеймі під носом замерзає бурулька зі шмарклів. З Різдом вас і вашого чоловіка.

Хвильку по тому я стою на кухні в Комптонів, гадки не маючи, як я тут опинилася. Видно, у будинок мене затягнув Марк, чий терпець до маячні за розміром досі не переріс середнього боровика. Наразі він стоїть переді мною і розстібає мою парку, ніби я дитя, яке ще не опанувало концепцію застібок.

— Мені треба...

— Повертатися, так. — Марк знімає з мене шапку й зупиняється, коли з-під неї випадає копиця білявого хвилястого волосся.

Ординатура добряче надирає мені зад: ледь вистачає часу поїсти, не кажучи вже про похід до салону. Моє волосся ще ніколи не було таке довге і вперше в житті — трохи нижче за плечі, не боб-каре. Мабуть, Марк помітив, бо бере одне пасмо й розтирає його між пальцями, так довго й напружено дивлячись на нього, що я пригадую його слова з дитинства: «У тебе найгарніше у світі волосся. Тупо, що ти його не відрощуєш».

Через його увагу мені стає спекотно. Справжнє досягнення за цієї погоди.

— Ти геть замерзла, — бурмоче Марк, відпустивши пасмо. — Я розпалив камін у вітальні. Іди постій там...

— А як щодо...

— ...локи я шукаю жаровню, — додає він, немовби я ще передбачуваниша, ніж дедлайн квартальної сплати податків. — Не можу повірити, що твій тато відправив тебе сюди під час бісової хурделиці.

— Я не проти, — відказую. Але трошки проти.

Не трошки.

— Ти не мусиш погоджуватися на кожну ідіотську авантюру, яку він затіває. Особливо якщо це небезпечно. — Марк стискає пухкі губи в тонку лінію — а тоді легенько їх вигинає, і цей маленький натяк на втіху такий *Марковий*, що моє серце ледь не пропускає кілька ударів. — Джеймі, бляха, ти ж навіть не *любиш* шинку.

Я форкаю зі сміху. Звісно, він про це знає.

— Тато пробує новий рецепт.

— Ага. — Він розмотує шарф із моєї шиї. — Все одно йому не слід було тебе сюди відправляти, хіба що за новим рецептом випікати потрібно під двадцятьма п'ятьма сантиметрами снігу.

— Чесно, двадцять п'ять сантиметрів — це не так багато.

Марк вигинає темну брову.

За мить я усвідомлюю *чому* й одразу багровію.

— О боже.

— Жорстоко, Джеймі.

— Я не це мала на увазі!

— Ясно.

— Ні, *справді*, я мала на увазі... снігу, двадцять п'ять сантиметрів *снігу*...

Мій телефон дзенькає. Я негайно беру слухавку, така вдячна за цю перерву, що могла б започаткувати культ на основі поклоніння широкосмуговим мобільним мережам.

— Привіт, тату... Так, я вже в Комптонів. За хвилику повертатимусь... Так, нагадаю. Звісно. — Зиркаю на Марка, чий вираз можна описати лише як невдоволений. Ні, він досі не татів фанат. — Марку, тато хоче, щоб я нагадала, що тобі слід прийти завтра до нас на різдвяну вечерю, і... Так, тату. *Обіцяю*, що докладу всіх зусиль, щоб його привести. Ні, я не викрадатиму його, якщо він відмовиться, я... Гаразд, звісно. Гарантую, що якщо не переконаю, то приволочу його до нас додому.

Я кладу слухавку, закотивши очі, і кидаю телефон на купу одягу, яку Марк склав на комоді. Буде важко одягати його знову, але мушу визнати, що приємно більше не почуватися так, немовби тіло протикає мільйон маленьких льодорубів.

— Е-е, чи не хотів би ти прийти до нас на різдвяну вечерю? — запитую, вже знаючи відповідь.

— Ні.

— Ясно.

Марк вичікувально змірює мене поглядом.

— Що?

— Я чекаю на насильницьке викрадення, яке мені обіцяли.

— О. Точно. — Я зиркаю на його зріст. На те, як його термокофта облягає великі біцепси. На м'язисті стегна під